

ἡ ἀποῖνεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἡ ἀποῖνεται = ἐκ τοῦ ἡ ἀποῖνεται) Χαλδ. *Συνήθισε νὰ γίνεται, δὲν ἀπογίνεται* (ἐπὶ κακῶν ἔξεων μὴ δυναμένων νὰ ἐξαλειφθοῦν, δευτέρᾳ φύσει ἢ συνήθεια) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *Συνών. ξεγίνομαι.* 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι, φθίνω Κύθηρ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) — *Λεξ. Αἰν.* : Ἐποῖνθησεν πολ-λὰ πού τὴν ἀρρώσκειαν Κύπρ. *Συνών. ἀπογινίσκομαι.* β) Παρακμάζω, γηράσκω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Ἀπόγινε τώρα αὐτὸς Λακων. Ἐσὺ γίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπογίνουμαι Κερασ. || Φρ. *Ν' ἀποῖνσαι καὶ ἀπομύνεις!* (νὰ παρακμάσης καὶ ν' ἀπομείνης διαρκῶς ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ! ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. Πβ. ἀπογερονῶ.

3) Λαμβάνω ἔκβασιν τινα, ἀποβαίνω, καταντῶ, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων κοιν. καὶ Τσακων. : *Τί ἀπέγινε τὸ ζήτημα - ἡ δουλειά - ἡ δίκη;* κττ. *Τί θ' ἀπογίνω μὲ τόσα παιδιὰ καὶ χωρὶς δουλειά;* *Τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὰ μυαλὰ ποῦ ἔχει;* κοιν. *Τὸ ἀπονάτε ὁ ἦζέ ντι;* (τί ἀπέγινεν ὁ υἱός σου;) Τσακων. || Ἄσμ.

Μὰ δὲν ἤξερω, μάθια μου, τὸ τί ἐποῖνῃκα,
γὰ πῆρε δη γὰ πῆρε δο γὰ ἐπιχωριστήκα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ ἀπροσώπ., συμβαίνει κοιν. : *Τί θ' ἀπογίνῃ;* *Τί ἀπέγινε;* 4) Ἀποτελειοῦμαι, ἀποπερατοῦμαι κοιν. : Ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπόγινε ὁ τρύγος.

β) Ὁριμάζω, ἐπὶ καρπῶν κοιν. : Ἀπόγιναν τὰ σῦκα - τὰ σταφύλια κττ. *Συνών. γίνομαι.* γ) Ψήνομαι, βράζω τελείως πολλαχ. : *Ἡπόγιναν τὰ ροβίδια Σίφν.* 5) Γίνομαι μὲ τὸ παραπάνω, ἐπὶ κακοῦ, χειροτερεύω σύνθηθ. : *Ἦταν μεθύστακας, μὰ τώρα ἀπόγινε. Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπόγινε. Ἀπόγινε τώρα ὁ κόσμος σύνθηθ.* || Παροιμ. φρ. *Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ φάγε καὶ ὁ γάιδαρος καὶ ἀπόγινε* (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων) Αἰγίν. || Ἄσμ.

Τουρλὸ ἤμουν καὶ ἀπογίνηκα, τὸ νοῦ μου δὲν τὸν ἔχω,
ἐλπίδα πλέον ἀπὸ σὲ κάμμιὰ δὲν ἀπαντέχω
Ἡπ.

ἀπογιώνω Κάμπ. Μετοχ. ἀπογιωμένος Σύμ. ἀπογιωμένους Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γιόνω.

1) Σκουριάζω τελείως, φθείρομαι, κατατήκομαι Κάμπ.

2) Μετοχ., σκουριασμένος, ρυπαρός, συνήθως ὑβριστικῶς Λέσβ. Σύμ. : Φρ. *Ξερός καὶ ἀπογιωμένος!* Σύμ.

ἀπογκαβίζω ἀμάρτ. ἀποκαιδίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαβίζω, παρ' ὁ καὶ καιδίζω.

Ἀλληθωρίζω τελείως, γίνομαι τελείως παραβλήψ : Παροιμ.

Ὅποιος μὲ στραβὸ καθίσῃ | τὴν αὐγίτῃ ἀποκαιδίζει
(ὁ συναναστρεφόμενος μὲ κακοὺς θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς κακός. *Συνών. παροιμ. ὅποιος κάτση μὲ στραβὸ τὸ πρῶι ἀλληθωρίζει.*)

ἀπογκαρδίζω ἀμάρτ. ἀποκαρδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαρδίζω.

Τελειώνω τὸ τύλιγμα τοῦ ὑφανθέντος ὑφάσματος εἰς τὸ γκάρδι, τὸν ἄξονα τοῦ ἀργαλειοῦ : *Ὅ,τι καὶ ἀπογάρδιωσά το.*

ἀπογκρεμίζω Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 72 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκρεμίζω.

Κρημνίζω τελείως, κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν. : *Ὅλος ὁ βράχος ἀπογκρεμίστη Μάν. Τὸν ἀπογκρεμίσανε τὸν τοῖχο Λεξ. Πρω. Ὁ τοῖχος ἀπογκρεμίστηκε Λεξ. Δημητρ. || Ποίημα.*

Τὸ χέρι τοῦ ξολοθρεμοῦ τὸ βάζει ἀπάνον 'ς ὅλα καὶ ὅ,τι θωρεῖ ποῦ ῥάγισε σεισμός τ' ἀπογκρεμίζει
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόγκρεμος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπόγκρεμος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόκρημνος.

1) Κρημνώδης, ἀπόκρημνος πολλαχ. : *Ξακολονθοῦμε τὸν ἀδιάβατο καὶ ἀπόκρημο δρόμο Κρήτ. Ψηλοθώρητο βουνό, ἴσο σὰ μαχαίρι καὶ ἀπόγκρημο Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 25* 2) Μεταφ. ἀπροστάτετος, δυστυχῆς (οἶονεὶ ὁ κατὰ κρημνῶν φερόμενος), ἐπὶ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν Πελοπν. (Μάν.) : *Εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ καημένη μὲ ἀπόγκρημη γυναῖκα.* 3) Ὡς οὖσ., τόπος κρημνώδης, κακοτοπιὰ Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Δημητρ.* : *Ἐδῶ εἶναι ἀπόγκρεμος Λακων. Συνών. γκρεμός.*

ἀπογλακῶ Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλακῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1059 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Καταδιώκω τινὰ δρομαίως, κυνηγῶ τινα τρέχων ἐνθ' ἄν. : *Τὸν ἀπογλάκηξα, ἀλλὰ δὲ δὸν ἔπιασα Κρήτ. || Ἄσμ. Μπαίνουν καὶ τοσοὶ ζυγώνουνε καὶ ὡσὰ δουλλὰ πετοῦσι καὶ τοσοὶ ἀπογλακούσανε καὶ παίρνουν ἴσια μέσα αὐτόθ.*

Ἐξε τὸν καταφτάζανε καὶ τὸν ἀπογλακοῦνε αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ σὰ θεριὸ τσ' ἀπογλακῇ, σὰ δράκως τοσοὶ ζυγώνει.» 2) Τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ παιδιῶν Κρήτ. 3) Ἀπαυδῶ τρέχων Κρήτ. : *Ἀπογλάκησα πρὶ ἀπὸ τὸ δρόμο.* 4) Μεταφ. παρακμάζω σωματικῶς καὶ διανοητικῶς Κρήτ. : *Αὐτὸς ἀπογλάκησε.*

ἀπογλᾶνταρίζω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπογλᾶνταρίζομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *γλᾶνταρίζω.

Καθιστῶ τι γλοιώδες, βλεννώδες. Καὶ μέσ. καθίσταμαι γλοιώδης, βλεννώδης, ἐπὶ σαρκῶν ἢ σωμάτων ζῶων νεκρῶν ἐνθ' ἄν. : *Ἀπογλᾶνταρισμένον ψάριν - ὀκνῶν Οἶν. Χαριὰ ἀπογλᾶνταρισμένα Κερασ.*

ἀπογλείμιδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀπόγλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδο < -ίδι.

Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιηθέντος. *Συνών. ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδι, ἀποσάπουνο.*

ἀπογλείφω Χίος — *Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. πογλειμμένος Κύπρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Γλείφω, λείχω τι ἐντελῶς Χίος — *Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Πεῖνα ποῦ τὴν εἶχε! ἐπόγλειψε τὸ πιάττο! Χίος. Πβ. *ἀναπογλείφω, γλείφω.* 2) Μετοχ., λιποσάρκος, ισχνός Κύπρ. : Φρ. *Βρέ, πογλειμμένε τοὺς ἀνεράδους!* (τῶν νεράιδων, ἀπὸ τὰς νεράιδας. Πιστεύεται ὅτι τοὺς τοιοῦτους λιποσάρκους ἄνδρας ἢ συνηθέστερον βρέφη τοὺς γλείφουν αἱ νεράιδες καὶ τοὺς καθιστοῦν τοιοῦτους). *Συνών. ἀδύνατος 1 β, ἄθροφτος 2, ἀπάστωτος 2, ἀπάχετος, ἄπαχος 1, ἄτροφος, λειανός.*

ἀπογλιστρῶ Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλιστρῶ.

Ὀλισθαίνω : *Ἐκεῖ ἀπογλιστρᾷ ὁ γέρος καὶ πέφτει μέσα 'ς τὴ θάλασσα (ἐκ διηγ.) Συνών. γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ.*

ἀπογλουπίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλουπίζω.

